

От Алели Коронел-Камитан
(По истинска история)

Тази история се случила във Филипините.

Дейв чу майка си да чука на вратата на спалнята му. Беше време за ставане. Той се измъкна от леглото и изми лицето си. След това се присъедини към Мама, Татко и по-големите си братя и сестри във всекидневната.

„Добро утро“ – каза Мама. Дейв се усмихна сънливо. Семейството коленичи и Татко каза молитва за начало на деня им.

„Искам да споделя чудесен стих тази сутрин“ – каза Мама. Тя отвори своя екземпляр на Книгата на Мормон. „Това е Мороний 7:45. „И милосърдието дълго търпи и е любезно.“

Дейв размишляваше върху стиха, докато се подготвяше за училище. Преди да излезе през вратата, той каза молитва. „Моля те, помогни ми да бъда любезен днес“ – помоли се той.

В час Дейв се чувстваше щастлив, докато учеше. Слушаше внимателно,

докато учителката Фрида им обясняваше как се пишат някои нови думи.

Наближаваше обедната почивка. Дейв си купи карамелизирани сладки картофи и студен сок. Той седна с приятелите си и започнаха да си говорят.

Скоро дочу няколко деца на съседната маса. Две момчета дразнеха едно по-ново момче на име Хосе. Хосе беше дребен за възрастта си, но беше мил с другите и се стараше в час. Другите момчета имаха обяд, но не и Хосе.

„Защо си толкова дребен? Нямате ли храна у дома?“ – попита Антонио.

Дейв се обърна към момчетата точно навреме, за да види как Хоакин взима чантата на Хосе и я хвърля на Антонио. Хосе изтича след Антонио, за да си върне нещата.

„Моля те, дай ми чантата“ – каза Хосе.

Но Антонио и Хоакин не го послушаха. „Чантата ти е толкова стара и грозна!“ – каза Хоакин.

Дейв чу всички тези лоши думи, но се притесняваше да помогне на Хосе. Какво биха си помислили другите деца? Щяха ли Хоакин и Антонио

ДОБРОТА ПО ВРЕМЕ НА ОБЯД

Дали другите момчета щяха да се подиграват и на него?

да се подиграват и на него?

След това си помисли за стиха, който Мама прочете тази сутрин. Милосърдието е любезно. Исус Христос би искал той да бъде любезен. Това беше правилното нещо, което трябваше да направи.

Дейв стана и се изправи пред останалите момчета. „Спрете да дразните Хосе. Моля ви, върнете му чантата.“

„Какъв ти е проблемът?“ – попита Хоакин.

„Защо сте толкова груби с Хосе? Той не е направил нищо лошо“ – каза Дейв. Тогава си пое дълбоко дъх. „Исус обича всички ни и желае да бъдем любезни. Моля, спрете да се подигравате на Хосе! Тормозът е нещо лошо. Ако продължавате да го правите, ще доведе учителката Фрида.“

Антонио погледна надолу към обувките си. Той върна чантата на Хосе. „Съжалявам“ – промърмори той. Заедно с Хоакин се върнаха по местата си.

„Благодаря“ – отвърна Хосе.

Дейв потупа рамото на Хосе. „Вече сме приятели.“

Хосе се усмихна.

У дома Дейв разказа на семейството си какво се бе случило.

„Това не е било лесно, но ти си постъпил правилно“ – каза Татко.

„Гордея се с теб, затова че си любезен“ – каза Мама.

На следващия ден, докато Мама му приготвяше обяда, Дейв попита: „Може ли да ми сложиш два сандвича?“

„Защо? Толкова ли си гладен?“ – попита Мама.

Дейв се засмя. „Не, но вчера забелязах, че Хосе няма храна. Искам да споделя част от моята.“

„Това е чудесна идея!“ Мама извади още хляб, а Дейв направи още един сандвич.

На обяд Дейв и Хосе седнаха и ядоха сандвичите си заедно. Беше нужна смелост, за да спре другите деца да не тормозят Хосе. Но Дейв обичаше новия си приятел и знаеше, че Небесният Отец беше доволен от избора му да бъде любезен. ●